Föreställningen om Evert Taube

”Livet är en tragedi utsmyckad med komik och idyller” är ett citat av Evert Taube. Föreställningen var välbesökt och gav deltagarna en mycket välplanerad blandning av fakta berättelse och en otroligt vacker variation av Everts visor framförda av PROtonerna.

2019-10-18

En person sa helt nyligen till mig: ”Nej, jag gillar inte Taube, han kan inte sjunga”. Det kanske han inte kunde, åtminstone ansåg han inte det själv. Evert Taube var så långt mycket mer än just detta med sången. Det är inte alla förunnat att benämnas ”Nationalskald”. Och hur många är det som har fått en blomsterkrans av popgruppen ABBA på sin begravning? När jag tänker på Evert är det främst två miljöer som framträder i min fantasi. Först barndomen på Vinga, en fyrö i Göteborgs skärgård. Evert satt som klistrad vid fönstret och såg hur orkanen rev upp Östersjön i väldiga vågor. Salthavet vältrade sig över skären och stormfloden spolade bort bryggor och bodar.

Stormarna kunde rasa i flera dagar och vågorna slungade upp vrakspillror långt upp på stränderna. Evert var en av Vingapojkarna som modigt mötte livet vid de svaveldoftande tångvallarna. Grabbarna lärde sig tidigt förstå betydelsen av skeppsbrott och stormar. Alla bofasta fick ta emot skeppsbrutna och flera av de nödställda hamnade hos familjen Taube, där pappa Carl Gunnar var fyrmästare. Evert fick ta del av hisnande historier från världen utanför hans isolerade hemö. Det är inte svårt att föreställa sig hur Evert tidigt fantiserade om resor till fjärran länder. Främmande språk fick han också höra från de tillfälliga gästerna i barndomshemmet. Den andra miljön som jag tror betydde en hel del för Evert var tangons Buenos Aires. Pampas och den argentinska sångskatten.

Jag föreställer mig Evert, när han spelar gitarr och diktar på något café, där gästerna har nära till skratt och inte har något emot att visa upp en smäktande tango. Eller så sitter Evert vid lägerelden på kvällen efter dagens arbete på Pampas. De många sydeuropeiska kanalarbetarna både lyssnar och inspirerar. Gitarren användes flitigt. Nu befinner vi oss inte på Pampas utan hos PRO i Bålsta.

Om Evert kunde föreställa sig hur generation efter generation skulle komma att älska hans visor hoppas jag att det ingav honom glädje och hopp. Jag känner äkta genuin glädje över vår föreställning och TACK till alla som gjorde den möjlig.

Vänligen Eva Svennerstedt Broander